

Arrest

nr. 285 729 van 6 maart 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X,
wettelijk vertegenwoordigd door zijn moeder X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X als wettelijke vertegenwoordiger van haar zoon X (hierna: verzoeker), die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 7 november 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 oktober 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 januari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 14 februari 2020 samen met zijn moeder (E. Y. M. S.), zijn broer (R. A. J. M.), diens vriendin (M. J. M. G.), zijn tante (E. X. M. D. B.), haar man (C. H. B.) en hun kinderen (S. A. B. M. en C. A.).

Op 21 februari diende verzoekers moeder een verzoek om internationale bescherming in dat op basis van artikel 57/1, § 1 van de wet van 15 december 1980 ook in zijn naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. Voor dit verzoek nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op 4 augustus 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 14 januari 2022 besloot de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in zijn arrest nr. X tot weigering van de vluchtelingenstatus

en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van het verzoek om internationale bescherming van verzoekers moeder.

1.2. Op 10 februari 2022 diende verzoeker, wettelijk vertegenwoordigd door zijn moeder, een eerste verzoek om internationale bescherming in eigen naam in.

1.3. Nadat een vragenlijst werd ingevuld, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 3 mei 2022 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werd verzoeker gehoord op 27 september 2022.

1.4. Op 21 oktober 2022 nam de commissaris-generaal de beslissing 'niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige)'. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, werd op 24 oktober 2022 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Je hebt de Salvadoraanse nationaliteit en werd op (...) geboren in San Salvador in El Salvador. Daar woonde je tot je vertrek uit het land samen met jouw moeder E. (...) Y. (...) M. (...) S. (...) (DVZ (...); CGVS (...)); jouw broer R. (...) A. (...) J. (...) M. (...) (DVZ (...); CGVS (...)) en zijn vriendin M. (...) J. (...) M. (...) G. (...) (DVZ (...); CGVS (...)), jouw tante E. (...) X. (...) M. (...) D. (...) B. (...) (DVZ (...); CGVS (...)), haar echtgenoot C. (...) H. (...) B. (...) (DVZ (...), CGVS (...)) en hun kinderen S. (...) A. (...) B. (...) M. (...) (DVZ (...); CGVS (...)) en C. (...) A. (...) (DVZ (...)).

Op 21 februari 2020 diende jouw moeder in België een eerste verzoek om internationale bescherming in dat op basis van artikel 57/1, § 1 van de wet van 15 december 1980 ook in jouw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. Jouw moeder verliet El Salvador omdat ze problemen kende met bende MS13 nadat ze haar schoonbroer C. (...) A. (...) hadden proberen afpersen.

Voor dit verzoek werd op 4 augustus 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming genomen. Jouw moeder diende beroep in tegen deze beslissing voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) en op 14 januari 2022 bevestigde de RvV de beslissing van het CGVS. Jouw moeder ging niet in cassatieberoep tegen deze beslissing. De beslissing in het kader van dit verzoek is bijgevolg een eindbeslissing in de zin van artikel 1, § 1, 19° van de wet van 15 december 1980.

Op 10 februari 2022 diende jij in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in. Hierin stel jij dat je niet weet waarom jullie uit El Salvador vertrokken. Je weet enkel dat het was omwille van de veiligheidssituatie.

Ter staving van dit verzoek vermeld je dat jullie het land verlieten omdat het in El Salvador gevaarlijk is en er slechte mensen zijn met pistolen die slechte dingen doen.

Ter staving van jouw verzoek leg je de overlijdensakte van jouw vader neer.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het CGVS op grond van het geheel van de gegevens in je administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen werden er jou in het kader van de behandeling van je verzoek door het CGVS steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Artikel 57/6, § 3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er een eindbeslissing werd genomen over een verzoek om internationale

bescherming dat in zijn naam werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid. In het tegengestelde geval neemt de commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is.

In dit geval blijkt uit jouw verklaringen op het Commissariaat-generaal dat jouw verzoek om internationale bescherming in wezen berust op dezelfde gronden die jouw moeder aanhaalt in haar verzoek van 21 februari 2020, waarvoor de beslissing definitief is. Je stelt dat jouw moeder je vertelde dat jullie El Salvador verlieten omwille van de veiligheid (CGVS, p.6). Voorts weet je echter niets over de problemen die jouw familieleden zouden hebben gekend in El Salvador (CGVS, p. 4, 6). Het verzoek van jouw moeder werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan haar verklaringen. Bijgevolg kan er in uwen hoofde evenmin een nood aan internationale bescherming worden vastgesteld. Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dan ook dat jij geen eigen feiten hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor jou rechtvaardigen.

Waar jouw advocaat nog op algemene wijze een vrees aanhaalt naar aanleiding van de crisis in El Salvador op veiligheids- en humanitair vlak (CGVS, p.7), dient te worden opgemerkt dat een verwijzing naar een algemene situatie in het land van herkomst hoe dan ook niet volstaat om aan te tonen dat je het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond, hetgeen je hebt nagelaten te doen.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdreden om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de beschikbare informatie (COI Focus Salvador. Situation Sécuritaire van 4 juli 2022, UNHCR guidelines van maart 2016) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus Salvador. Situation Sécuritaire van 4 juli 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._situation_securitaire_20220704.pdf en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html> in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door de aanwezige bendes en de Salvadoraanse politie en veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is gerelateerd aan de bendes. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen bendes, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Uit de aard en/of vorm van het geweld gebruikt door de bendes en de Salvadoraanse autoriteiten blijkt duidelijk dat welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel worden geviséerd. Het geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

In het kader van de noodtoestand hebben de Salvadoraanse autoriteiten op grote schaal personen gearresteerd en vastgehouden omwille van een vermeende band met de bendes, waaronder ook onschuldige burgers die het slachtoffer zijn van willekeurige arrestaties. In deze context is er sprake van mishandelingen, het schenden van mensenrechten en vasthoudingen waarbij juridische procedures niet worden gegarandeerd.

Ondanks de ontwikkelingen in El Salvador is er echter geen sprake van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Ondanks de precaire situatie in El Salvador, blijkt uit de informatie niet dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door jou neergelegde overlijdensakte van jouw vader kan bovenstaande vaststellingen geenszins wijzigen. Deze staat namelijk enkel dat jouw vader inderdaad overleden is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6, § 3, 6° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat hij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin heeft. Vooreerst wijst verzoeker in het verzoekschrift op zijn bijzonder jonge leeftijd toen zijn moeder uit El Salvador vertrok.

Volgens verzoeker blijkt uit verschillende bronnen dat de rekrutering door bendeleden geen hypothetische vrees is en hij omwille van zijn jonge leeftijd het *“geknipte profiel”* heeft om te worden gevisieerd, ontvoerd en/of te worden gerekruteerd. Verzoeker citeert in dit verband uit Human Rights Watch *“El Salvador”* van 2020 en Human Rights Watch *“El Salvador”* van 2021. Verzoeker betoogt verder dat de bendeleden het voor het zeggen hebben in El Salvador en de overheid hier niets wil of kan tegen doen, waartoe hij citeert uit COI Focus *“Salvador: Situation sécuritaire”* van 4 juli 2022.

Voorts stelt verzoeker dat verweerder op geen enkel ogenblik een individueel, gericht en persoonlijk onderzoek gevoerd heeft naar de vrees in hoofde van verzoeker of zijn specifiek, kwetsbaar profiel. Verzoeker citeert vervolgens uit een rapport van Nansen en meent dat de bendes niet louter als een criminele organisatie kunnen worden bestempeld.

Verzoeker betoogt verder dat, zo de Raad van mening zou zijn dat hij niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, hij minstens in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Inzake de subsidiaire beschermingsstatus wijst verzoeker in het verzoekschrift op de ontsprende (humanitaire) situatie in El Salvador. Verzoeker citeert in dit verband uit The Guardian *“El Salvador a nation held hostage a photo essay”* van 2019 en Foreign Policy *“El Salvador gang violence MS13 nation held hostage photography”* van 30 november 2019.

Verzoeker wijst in het verzoekschrift voorts op de ontsprende situatie van het recentelijk danig geëscaleerde veralgemeend geweld in El Salvador, waartoe hij citeert uit Reuters *“El Salvador’s Bukele military after spike in murders”* van 12 november 2021 en PI News *“El Salvador Police confirm 20 homicides in one day”* van 11 november 2021. Ten slotte wijst verzoeker op de noodtoestand die op 26 maart 2022 in het land werd uitgeroepen en stelt dat indien de Raad niet overtuigd zou zijn van de individuele problemen van verzoeker, minstens een hernieuwd onderzoek zou moeten worden gedaan naar de algemene veiligheidssituatie in het licht van de recente feiten. Verzoeker citeert in dit verband uit HLN *“Meer dan zestig moorden in El Salvador op een dag tijd: noodtoestand afgekondigd”* van 27 maart 2022.

Verzoeker vordert in hoofde te worden erkend als vluchteling, in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus te worden toegekend, en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing vernietigd te zien teneinde de commissaris-generaal toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen te nemen en een nieuwe beslissing te nemen.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift volgend stavingstuk:

- een uittreksel uit de Nansen note 2021/2 *“El Salvador Internationale bescherming overeenkomstig het Vluchtelingenverdrag”* (stuk 3).

2.3. Beoordeling

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6, § 3, 6° van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet mist dan ook juridische grondslag.

2.3.3. Vooreerst dient erop gewezen dat de Raad in zijn arrest nr. 266 690 van 14 januari 2022 besloot tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van het verzoek om internationale bescherming van verzoekers moeder, dat op basis van artikel 57/1, § 1 van de Vreemdelingenwet ook in verzoekers naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. Dit omdat geen geloof gehecht kon worden aan haar problemen met de bende MS13 nadat ze haar schoonbroer (C. H. B.) hadden proberen afpersen.

2.3.4. Verzoeker dient op 4 augustus 2021 in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in.

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, bepaalt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer : (...)*

6° de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. In het andere geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid van het verzoek wordt besloten.”

De memorie van toelichting bij artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet stelt onder andere: *“De bepaling in paragraaf 3, 6° laat toe de procedure van de volgende verzoeken eveneens toe te passen op de minderjarige vreemdeling die geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat zijn eerdere verzoek om internationale bescherming namens hem werd ingediend door de persoon die over hem het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent. Het dient benadrukt te worden dat het criterium ruimer is dan alleen geen eigen feiten aanhalen. Het gaat om de afwezigheid van eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen.”* (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001,108). Aldus blijkt dat de loutere vaststelling dat een minderjarige verzoeker eigen feiten aanhaalt, niet volstaat om het verzoek ontvankelijk te verklaren. Deze eigen feiten moeten bovendien van dien aard te zijn dat zij een apart verzoek rechtvaardigen.

2.3.5. Op 4 augustus 2022 wordt verzoeker gehoord op het CGVS. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het CGVS op grond van het geheel van de gegevens in je administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen werden er jou in het kader van de behandeling van je verzoek door het CGVS steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.”

Verzoeker voert geen enkel concreet verweer tegen deze motieven. Evenmin blijkt uit de bijgebrachte stukken dat aan verzoeker nog andere procedurele waarborgen dienden te worden toegekend. Gelet op voorgaande, heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat er mag worden van uitgegaan dat verzoekers rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat verzoeker kan voldoen aan zijn verplichtingen.

2.3.6. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud verwijst verzoeker naar de algemene onveilige situatie in El Salvador (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS (hierna: CGVS), p. 6-8).

In de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard om volgende redenen:

(i) verzoekers verzoek om internationale bescherming berust in wezen uitsluitend op dezelfde gronden als deze die zijn moeder aangehaald heeft ter staving van haar verzoek om internationale bescherming. Verzoekers moeder heeft immers de vermeende problemen die haar zoon, schoonbroer en haar zus hebben met de bende MS13 reeds aangehaald. In het kader van het verzoek om internationale

bescherming van verzoekers moeder oordeelde het CGVS dat geen geloof kon worden gehecht aan deze vermeende problemen, hetgeen bevestigd werd door de Raad in arrest nr. 266 690 van 14 januari 2022;

(ii) het op een algemene wijze aanhalen van de crisis op veiligheids- en humanitair vlak in El Salvador, volstaat niet om aan te tonen dat hij het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet;

(iii) er zijn geen elementen aanwezig om te concluderen dat verzoeker louter en alleen op basis van zijn verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador zal worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling en hij overigens in dit verband zelf geen vrees heeft aangehaald;

(iv) er bestaan geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet;

(v) de neergelegde overlijdensakte van zijn vader kan bovenstaande vaststellingen geenszins wijzigen.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.7. Na lezing van het administratief dossier dient, in navolging van de commissaris-generaal, te worden vastgesteld dat verzoeker ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen.

2.3.7.1. In zoverre verzoeker in het verzoekschrift stelt dat hij zich voor een groot deel op het relaas van zijn moeder baseert, erkent hij aldus dat hij zich voor zijn verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde gronden als deze die zijn moeder aanhaalde ter staving van haar verzoek, dat op basis van artikel 57/1, § 1 van de Vreemdelingenwet ook in verzoekers naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. De Raad herhaalt dat in zijn arrest nr. 266 690 van 14 januari 2022, in navolging van de beslissingen van de commissaris-generaal van 4 augustus 2021, werd besloten tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van de verzoeken om internationale bescherming van verzoekers moeder, zijn broer (R. A. J. M.), diens vriendin (M. J. M. G.), zijn tante (E. X. M. D. B.) en haar man (C. H. B.). Met betrekking tot deze vrees voor de bende MS13 wordt in voormeld arrest geoordeeld als volgt:

“Na lezing van het administratief dossier, besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat op basis van verzoekers’ verklaringen, er geen geloof kan worden gehecht aan de vermeende gebeurtenissen die voor hen de aanleiding vormden om El Salvador te verlaten.

Verzoekende partijen menen niet alleen dat de verwerende partij een redeneerfout heeft gemaakt aangezien zij op grond van verzoekers’ houding niet kon oordelen over de houding van de bendes, maar ook dat ze te streng heeft geoordeeld in die zin dat eerste verzoekende partij slechts twee dagen achter gesloten deuren heeft gewerkt en geen nieuwe bestellingen heeft aangenomen. Ook de Raad acht het niet geloofwaardig dat wanneer verzoeker genooddaakt werd zijn bakkerij te sluiten omdat hij de gevraagde renta niet kon betalen, het risico neemt, zelfs al zijn het slechts twee dagen en ook al had hij het geld nodig, om achter gesloten deuren te werken te meer verzoeker nog leveringen aan klanten uitvoerde en klanten nog bestellingen kwamen afhalen. Het is in het licht van de door verzoekende partijen geschetste omstandigheden dan ook niet aannemelijk dat eerste verzoekende partij een dergelijk risico nam. Het is bovendien het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hebben doen besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas, zoals verder afdoende zal blijken.

Wat betreft de vastgestelde tegenstrijdige verklaringen over de precieze datum van het incident aan de school en over de datum waarop de kinderen niet meer naar school gingen, voeren verzoekende partijen aan dat zij onder verwijzing van artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen hiermee dienden te worden geconfronteerd. De Raad wijst erop dat in dit artikel wordt gestipuleerd: “Indien de ambtenaar tijdens het gehoor tegenstrijdigheden vaststelt in de verklaringen van de asielzoeker of vaststelt dat er relevante elementen ter staving van de asielaanvraag ontbreken, stelt hij de asielzoeker in de loop van het gehoor in de gelegenheid om hier uitleg over te geven.”. In het verslag aan de Koning bij dit koninklijk besluit wordt uitdrukkelijk gesteld dat dit artikel de commissaris-generaal niet belet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid of omissie waarmee de verzoeker om internationale bescherming niet werd geconfronteerd. Bovendien hebben verzoekende partijen door middel van de bestreden beslissingen kennis genomen van de vastgestelde

tegenstrijdigheden, incoherenties en omissies en door het instellen van een beroep met volle rechtsmacht voor de Raad de mogelijkheid gehad om er op te reageren, hetgeen zij ook uitgebreid hebben gedaan. Waar verzoekende partijen vervolgens naar enkele van hun verklaringen verwijzen, moet worden opgemerkt dat het kiezen voor één versie van verklaringen de vastgestelde tegenstrijdigheden niet in een ander daglicht plaatst. Deze keuze heft immers de vastgestelde tegenstrijdigheden niet op. Voor zover er verwezen wordt naar de druk waaronder zij staan teneinde de verwarring met de data, het aanpassen van hun verklaringen en hun onwetendheid over bepaalde data te verklaren, overtuigen zij niet en bieden zij geen afdoende verklaring voor dergelijke frappante tegenstrijdigheden. De vastgestelde tegenstrijdigheden hebben betrekking op elementen die behoren tot de kern van het vluchtrelaas. Deze elementen betreffen bepalende ervaringen in het leven van verzoekende partijen waarvan redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij in staat zijn hierover coherente en eenduidige verklaringen af te leggen. Iedere asielzoeker staat bloot aan een zekere vorm van stress tijdens het gehoor, maar dit doet geen afbreuk aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). Bovendien gaat het niet om één enkele tegenstrijdigheid, maar verscheidene incoherenties en tegenstrijdigheden die wel degelijk betrekking hebben op de kern van het asielrelaas. Het verwijzen naar algemene informatie waaruit blijkt dat herinneringen aan data, frequentie en duur bijna altijd gebaseerd zijn op gevolgtrekkingen, ramingen en giswerk en zelden nauwkeurig zijn, en dat het in casu over zeer veel gebeurtenissen ging, kan evenmin volstaan. Van een asielzoeker wordt bovendien verwacht dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, gezien kan verwacht worden dat levensbepalende ervaringen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben waardoor deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. In dit opzicht kan dan ook van verzoekende partijen worden verwacht dat zij coherente verklaringen kunnen geven over het incident aan de school en over de datum waarop de kinderen niet meer naar school gingen. De Raad ziet ook niet in op basis waarvan verzoekende partijen menen dat de algehele verhaallijn consistent is gezien, gelet op wat volgt, verzoekende partijen niet alleen over deze data tegenstrijdige verklaringen afleggen, maar evenzeer over tal van andere aspecten die rechtstreeks verbonden zijn aan hun relaas. Waar verzoekende partijen erop wijzen dat uit de verklaringen van eerste verzoekende partij niet kan worden uitgesloten dat er een tweede bendelid bij was en dat zij bij haar vrije relaas vergat te vermelden dat het bendelid vergezeld was van een ander bendelid kunnen zij de gedane vaststellingen niet verschonen of weerleggen. Eerste verzoekende partij verklaarde immers in eerste instantie dat zij die dag benaderd werd door een vriend van diegene die haar op 15 mei 2019 in de bakkerij bedreigde (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7) wat niet strookt met haar latere verklaringen dat zij aan de school bedreigd werd door hetzelfde bendelid als op 15 mei 2019 (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12, 17). Uit het geheel van haar verklaringen blijkt overigens duidelijk dat zij het enkel heeft over één bendelid dat haar benaderde. Eerste verzoekende partij spreekt immers consequent over "hij" en niet over "zij" en maakt op geen enkel ogenblik expliciet melding van de aanwezigheid van meerdere bendeleden. Het argument dat hij eerst benaderd werd door een vriend en dat de andere later kwam, is post factum, vindt geen enkele grondslag in zijn eerder afgelegde verklaringen en is derhalve niet bij machte afbreuk te doen aan de gedane vaststellingen. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen ook wat betreft de vaststellingen rond de laatste werkdag van eerste verzoekende partij verwijzen naar één versie van verklaringen, met name naar de verklaringen van tweede en derde verzoekende partij en bevestigen dat eerste verzoekende partij op 7 juni zijn laatste werkdag had. Opnieuw wordt erop gewezen dat het kiezen voor één versie van verklaringen de vastgestelde tegenstrijdigheden niet in een ander daglicht plaatst. Deze keuze heft immers de vastgestelde tegenstrijdigheden niet op.

Ook wanneer er opnieuw op wordt gewezen naar de moeilijkheden die gepaard gaan met het zich herinneren van bepaalde data wordt vastgesteld dat het om de laatste werkdag van eerste verzoekende partij ging, waardoor van eerste verzoekende partij zelf zeker kan worden verwacht hierover coherente verklaringen af te leggen. Voorts menen verzoekende partijen dat de verwerende partij te streng oordeelde waar werd vastgesteld dat het riskant was dat eerste verzoekende partij nog bleef werken tot enkele dagen na het incident op school en geven zij aan dat eerste verzoekende partij nog werkte tot 7 juni en dat zij op 8 juni slechts haar salaris ging ophalen. Hiermee geven verzoekende partijen geen valabele verklaring voor het gegeven dat eerste verzoekende partij bleef verder werken in de volgende dagen na het incident aan de school te meer de bende op de hoogte was van haar nieuwe job en om die reden opnieuw renta eisten, dewelke zij opnieuw niet betaalde (Notities van het persoonlijk onderhoud eerste verzoekende partij, p. 12, 18) en ook tweede verzoekende partij verklaarde dat "vanaf het moment dat ze jouw geld vragen, moet je het altijd klaar houden, ze komen naar je toe" (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14).

Het gegeven dat eerste verzoekende partij nog enkele dagen na het incident bleef werken, hoewel zij de renta niet betaald had en de bendeleden op de hoogte waren van haar nieuwe job doet in de gegeven omstandigheden wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van het relaas.

Waar verzoekende partijen duiden op de moeilijke omstandigheden waarin het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken vaak plaatsvindt (lawaaï, meerdere mensen in hetzelfde kantoor, soms geen mogelijkheid om de verklaringen te herlezen, etc.) en stellen dat asielzoekers onder druk worden gezet om niet in detail te treden en de feiten kort samen te vatten, asielzoekers vaak nooit een advocaat hebben ontmoet en niet de noodzaak inzien om te eisen dat hun verklaringen worden herlezen of om voorzichtig te zijn over wat er in de vragenlijst is geschreven en soms zelfs verplicht zijn te tekenen zonder dat ze de vragenlijst kunnen herlezen of zonder dat de tolk dat doet, wijst de Raad er evenwel op dat verzoekende partijen zich beperken tot een zeer algemene kritiek op de wijze waarop interviews bij de Dienst Vreemdelingenzaken vaak zouden verlopen, doch zonder in concreto aan te tonen dat zij ten gevolge van de omstandigheden waarin hun interview verliep niet de mogelijkheid hadden om de essentiële elementen te vermelden. Voor zover eerste verzoekende partij erop wijst dat het mogelijk is dat zij op de Dienst Vreemdelingenzaken onder druk werd gezet om beknopt te zijn en zij door de snelheid van het herlezen van het relaas en de aanwezigheid van andere asielzoekers in de zaal zijn fout niet heeft opgemerkt, stelt de Raad vast dat nergens uit deze vragenlijst blijkt dat eerste verzoekende partij een tijdslimiet werd opgelegd binnen dewelke zij haar asielmotieven diende uiteen te zetten en werd haar bij de invulling van voormelde vragenlijst bij vraag 3.5 de gelegenheid geboden het asielrelaas zelf te vertellen, zonder dat dit door enige bijkomende vraagstelling werd gestuurd. Redelijkerwijze kon dan ook van eerste verzoekende partij worden verwacht dat zij nog weet wie er op een belangrijk moment in het asielrelaas thuis was en dit dan ook in die zin verklaart.

Waar verzoekende partijen de verklaringen van derde verzoekende partij trachten te verschonen door te verwijzen naar een duidelijk misverstand tussen de tolk en derde verzoekende partij met als gevolg dat haar verklaringen verkeerd vertaald werden, overtuigen zij evenmin. Derde verzoekende partij verklaarde (Notitie van het persoonlijk onderhoud, p. 13) immers zelf dat haar zoon R. (vierde verzoekende partij) op 12 augustus naar de winkel ging, hetgeen vier huizen verder lag haar eigen huis en dat haar schoonbroer niet thuis was. De tolk geeft op dat moment aan een stuk niet begrepen te hebben en er later opnieuw naar te vragen. Verder stelde derde verzoekende partij dat haar schoonbroer op 23 juni thuis was met de kinderen en dat zij boven was. Ook spreekt zij opnieuw van het andere huis, waar vierde verzoekende partij alleen was en waar bendeleden kwamen aanbellen en waarbij vierde verzoekende partij opendeed omdat zij dacht dat derde verzoekende partij aan de deur stond. Wanneer de tolk vervolgens een stuk opnieuw bevraagt, spreekt derde verzoekende partij opnieuw over het feit dat vierde verzoekende partij naar de winkel ging op 12 augustus. Het feit dat er een verduidelijking wordt gevraagd, wijst er niet noodzakelijkerwijs op dat er een misverstand is gerezen. Verduidelijkingen worden immers gevraagd om eventuele misverstanden uit te klaren. Derde verzoekende partij heeft in deze duidelijk zelf verklaard dat haar schoonbroer op 23 juni thuis was met de kinderen en dat vierde verzoekende partij in het andere huis was en daar geconfronteerd werd met bendeleden. Wat later tijdens het onderhoud verklaarde derde verzoekende partij dan weer dat de bendeleden op 23 juni naar haar huis kwamen om eerste verzoekende partij te zoeken en stelde ze dat vierde verzoekende partij alleen thuis was en dat eerste en tweede verzoekende partij op bezoek waren bij iemand (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17). Het is derde verzoekende partij dan ook zelf die herhaaldelijk over een tweede huis spreekt. Daar waar verzoekende partijen naar deze verklaringen over dit tweede huis verwijzen om te stellen dat er slechts één huis is en geen ander huis, waardoor er een misverstand is gerezen dat niet werd opgehelderd, kan de Raad slechts vaststellen dat derde verzoekende partij meermaals spreekt over een tweede huis, waardoor het niet zonder meer kan worden gekwalificeerd als zijnde en misverstand. De Raad kan verzoekende partijen dan ook niet volgen waar zij stellen dat de verklaringen van derde verzoekende partij in deze niet kunnen worden aangewend. Overigens kan dit geen afbreuk doen aan de verklaringen van eerste verzoekende partij die op de Dienst Vreemdelingenzaken stelde dat bij het incident van 23 juni 2019 zijn beide neven thuis waren (Vragenlijst, punt 3.5), en op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde dat alleen vierde verzoekende partij aanwezig was die dag (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12).

Wat betreft de vaststellingen rond het incident van 12 augustus zijn verzoekende partijen van mening dat de verwerende partij hun verklaringen te strikt heeft geïnterpreteerd. De Raad stelt echter vast dat derde verzoekende partij verklaarde dat vierde verzoekende partij thuis moest blijven en dat zij voor alles zou zorgen en dat tweede verzoekende partij stelde dat vierde verzoekende partij stelde dat hij thuis bleef en niet meer buiten kwam. Deze verklaringen staan dan ook in schril contrast met de vaststelling dat uit hun verklaringen ook blijkt dat vierde verzoekende partij staande werd gehouden toen hij naar de winkel ging en aldus wel degelijk nog buitenshuis kwam.

De algemene stelling dat de vragen van de verwerende partij zeer vaag waren, volgende op vragen over het incident op 23 juni en het werk van de vierde verzoekende partij, is niet dienstig. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud van derde verzoekende partij blijkt dat werd gevraagd of vierde verzoekende partij na 23 juni 2019 nog heeft gewerkt waarop derde verzoekende partij ontkennend heeft geantwoord. Wanneer gevraagd werd wat hij dan met zijn tijd deed antwoordde zij dat zij beslisten dat zij thuis moesten

blijven, geen risico's konden nemen en dat ze gehoord hadden dat benedeleden opnieuw aan het rekruteren waren, dat vierde verzoekende partij ook thuis moest blijven en derde verzoekende partij voor alles zou zorgen en dat hij gewoon in zijn kamer bleef (Notities van persoonlijk onderhoud, p. 7). Tweede verzoekende partij antwoordde op de vraag of vierde verzoekende partij nog ging werken na het incident op 23 juni eveneens ontkennend en gaf op de vraag op welke manier zij haar tijd spendeerde evenzeer te kennen dat hij thuis bleef en niet meer buiten kwam (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16, 17). De Raad stelt vast dat deze vragen geenszins als vaag kunnen worden omschreven, zeer duidelijk zijn en niet voor interpretatie vatbaar. Het gegeven dat vierde verzoekende partij op 12 augustus door een bendelid werd aangesproken en dit op het moment dat hij naar de winkel ging, doet volstrekt afbreuk aan de geloofwaardigheid van het relaas. Waar zij thans in het verzoekschrift aanvoeren dat het werk van vierde verzoekende partij en dat hij daar niet meer naartoe ging belangrijk was, dat het duidelijk was dat hij niet voor maanden kon worden opgesloten, dat hij geleidelijk naar buiten ging en alleen om naar de winkel gaan, zijn dan ook niet meer dan post factum verklaringen, waarmee zij de gedane vaststellingen trachten te vergoelijken, doch waar zij geheel niet in slagen. Aangezien verzoekende partijen na het incident op 13 juni 2019 de beslissing namen dat vierde verzoekende partij haar werk moest stopzetten en niet meer mocht buitenkomen uit vrees voor de benedeleden, acht de Raad het geheel niet aannemelijk dat deze laatste een drietal weken later door benedeleden werd staande gehouden en dit dan nog omdat hij op weg was naar de winkel. Deze vaststellingen ondermijnt de ernst van de beweerde vrees en risico alsmede hun algehele geloofwaardigheid omtrent de nood aan internationale bescherming.

In zoverre eerste verzoekende partij aanvoert dat zij een verkeerde uitlegging heeft gegeven op de vraag van de verwerende partij aangaande het al dan niet hebben van problemen met de bende in plaats van te zeggen dat zij het niet wist, kan zij evenmin overtuigen.

De Raad stelt vast dat eerste verzoekende partij werd gevraagd of zij tussen augustus en december nog werden lastiggevallen waarop zij duidelijk ontkennend antwoordde en dit verklaarde door het gegeven dat zij opgesloten zaten en de benedeleden hen niet zag. Ook wanneer haar gevraagd werd of tweede verzoekende partij en derde verzoekende partij niet werden aangesproken omdat zij nog gingen werken, antwoordde zij ontkennend (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 20). Ook derde verzoekende partij verklaart dat eerste verzoekende partij in die periode nog regelmatig op bezoek ging bij de vrouw die in de voormalige bakkerij woonde (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17), hetgeen opmerkelijk is daar eerste verzoekende partij op die locatie reeds benaderd werd door de bende in mei 2019 en eerste verzoekende partij bovendien verklaarde dat de bende hier nadien ook nog "passeerde" (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15). De Raad ziet dan ook niet in op welke wijze de argumentatie dat hij had moeten zeggen "dat hij het niet wist" een afdoende verschoning of verklaring kan geven voor voormelde vaststellingen. De stelling dat zij voor essentiële zaken zaten opgesloten, met uitzondering om naar het werk te gaan en naar de handelsruimte die niet ver was, is opnieuw een post factum argumentatie, die geenszins afdoende is om hun verklaringen noch enigszins plausibel of verenigbaar te laten lijken. Uit hun verklaringen blijkt dan ook geenszins een ernstige vrees voor vervolging of reëel risico.

Verzoekende partijen wijzen er voorts op dat derde verzoekende partij het moeilijk heeft om een chronologische en beknopte samenvatting te geven van de gebeurtenissen teneinde te verklaren dat derde verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding maakte van het feit dat zij door de bende werd aangesproken en van haar geëist werd dat zij een lening voor de bende zou in orde maken. Hoewel verzoekende partijen menen dat deze moeilijkheid blijkt uit de vragenlijst van derde verzoekende partij, stelt de Raad vast dat derde verzoekende partij hierin een relaas van de feiten gaf en in staat was om op aparte en gerichte vragen te antwoorden. Hieruit kan geenszins worden afgeleid dat zij niet in staat zou zijn om een chronologische en beknopte samenvatting te geven van de gebeurtenissen noch dat zij verhinderd zou zijn om feiten aan te halen die rechtstreeks op haar betrekking hebben en waarop zij zich steunt om haar nood aan internationale bescherming aan te tonen. Wanneer haar op de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagd werd of er nog andere problemen waren, antwoordde zij ontkennend alsook wanneer gevraagd werd of zij nog iets toe te voegen had. Van derde verzoekende partij mag er verwacht worden dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken het enige incident waarbij zij rechtstreeks in aanraking kwam met de benedeleden vermeldt.

Het argument dat de ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken eerste en tweede verzoekende partij al had gehoord en hen onder druk zette om kort te zijn in hun verklaringen is evenmin ernstig te noemen. Uit de vragenlijst blijkt dat de ambtenaar aan derde verzoekende partij de kans bood om haar relaas uiteen te zetten en zelfs drie bijkomende en gerichte vragen stelden. Hieruit kan dan ook geenszins worden afgeleid dat derde verzoekende partij onder druk werd gezet om snel te gaan en niet in staat werd gesteld om het enige incident dat haar persoonlijk en rechtstreeks overkwam te vermelden. Ook al zijn de incidenten van mei en augustus 2019 de onmiddellijke aanleiding van het vertrek en bestempelen verzoekende partijen in het verzoekschrift dit aspect niet als de kern van het asielrelaas, kan niet worden ingezien om welke reden derde verzoekende partij een dergelijk essentieel element niet heeft vermeld. Immers, van derde verzoekende partij, die beweert te vrezen voor haar leven en vrijheid en daarom de

bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat zij alle elementen ter ondersteuning van haar verzoek om bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt en dit reeds van bij aanvang van de procedure, daar op haar de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de procedure. Ondanks het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van derde verzoekende partij worden verwacht dat zij een dermate essentieel element in haar relaas zou vermelden. Het feit dat derde verzoekende partij het element waarop zij thans haar verzoek om bescherming steunt niet bij aanvang van de procedure vermeldt, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. Het argument dat vierde en vijfde verzoekende partijen hierover wel zouden hebben gesproken wijzigt hieraan niets.

De vaststelling dat de verklaringen van verzoekende partijen niet overeenkomen met de documenten die zij ter staving ervan neerleggen, doet bovendien verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het relaas. Waar verzoekende partij louter verwijzen naar hun moeilijkheden die zij met data hebben, kan worden verwezen naar wat hoger werd gesteld. Het is overigens niet aannemelijk dat nagenoeg alle verzoekende partijen zich vergissen over dezelfde datum en zeker de derde verzoekende partij die het feit in eigen persoon meemaakte. Overigens ging eerste verzoekende partij en derde verzoekende partij klacht neerleggen en vermeldde daar ook het incident. Het feit dat zij thans bevestigen dat het incident op 16 december plaatsvond, is geen ernstig verweer.

De algemene stelling dat de beslissing om het land te verlaten een proces is geweest en dat zij na het incident van juni 2019 besloten het land te verlaten, kan niet volstaan teneinde hun verklaringen desbetreffend te verklaren of te verschonen. De concrete motivering desbetreffend wordt voor de duidelijkheid hier hernomen.

“Ook jullie verklaringen omtrent de beslissing om El Salvador te verlaten en de handelingen die hiervoor nodig waren, zijn dermate inconsistent en tegenstrijdig dat ook hier geen geloof gehecht kan worden. Zo werd het paspoort van (...) afgegeven op 9 augustus 2019 en deze van u, uw echtgenote, jullie kinderen en (...) op 10 augustus 2019 (zie documenten 1, 2, 3 en 4; zie administratief dossier). Dit valt echter niet te verenigen met jullie verklaringen omtrent de datum waarop jullie beslisten om El Salvador te verlaten. Zo verklaren u en uw schoonzus dat de beslissing om El Salvador te verlaten, genomen werd na de rekruteringspoging van (...) op 12 augustus 2019 (CGVS 20/13264, p. 14-15 en 20; CGVS 20/13262, p. 13, 14 en 16). Uw echtgenote verklaart daarentegen dat jullie deze beslissing namen na het incident van haar zus in december 2019 (CGVS 20/13264B, p. 14) om later te vermelden dat jullie er na de rekruteringspoging van (...) ook al over nagedacht hadden (CGVS 20/13264B, p. 18). Dat de paspoorten, volgens de verklaringen van u en uw schoonzus, aangevraagd werden om het land te verlaten, valt dan ook niet te verenigen met bovenvermelde data (CGVS 20/13264, p. 10; CGVS 20/13262, p. 11 en 19). Jullie paspoorten werden namelijk reeds afgegeven voor de rekruteringspoging van (...), hetgeen niet strookt met jullie verklaringen zie supra. Wanneer uw schoonzus tijdens haar persoonlijk onderhoud om meer duidelijkheid gevraagd wordt, stelt zij dan weer dat jullie al sinds 15 mei 2019 en 23 juni 2019 paspoorten beslisten dat jullie paspoorten moesten hebben (CGVS 20/13262, p. 18-19). Dit schept echter enkel nog meer onduidelijkheid en is weinig aannemelijk gezien zij hier eerder geen gewag van gemaakt werd tijdens haar eerdere verklaringen (CGVS 20/13262, p. 13, 14 en 16). Ook (...) verklaart dat hij zijn paspoort aanvraag om naar België te kunnen reizen, dit duidt er eveneens op dat de beslissing om het land te verlaten reeds genomen werd voor de rekruteringspoging van 12 augustus 2019, gezien zijn paspoort eveneens dateert van 10 augustus 2019 (CGVS 20/13265, p. 9; zie administratief dossier).”

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen zich in het verzoekschrift opnieuw wenden tot post factum verklaringen teneinde hun verklaringen plausibel en aanvaardbaar te laten lijken, doch hiermee deze pertinente vaststellingen geheel niet in een ander daglicht plaatsen. Ook brengen zij opnieuw ten berde dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te streng is verwijzende naar hun verklaringen, doch zij gaan eraan voorbij dat de gedane vaststellingen enkel en alleen gesteund zijn op hun eigen verklaringen. Daar waar wordt gesteld dat vierde verzoekende partij een algemeen antwoord heeft gegeven op de vraag over de nuttigheid van het paspoort en opnieuw gewag wordt gemaakt over de te strikte lezing van haar verklaringen, wordt vastgesteld dat de verklaring van vierde verzoekende partij dat ij haar paspoort aanvraag om naar België te kunnen reizen, er wel degelijk op duidt dat de beslissing om het land te verlaten reeds genomen werd voor de rekruteringspoging van 12 augustus 2019, gezien haar paspoort eveneens dateert van 10 augustus 2019 (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9).

Het theoretische betoog dat de geloofwaardigheid van het verhaal moet worden beoordeeld door de documenten, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat in de neergelegde klacht enkel de verklaring van de moeder van vijfde verzoekende partij staat genoteerd en dat deze klacht werd ingediend om naar België op te kunnen sturen om aan te tonen dat de bende nog naar hen op zoek is (Notities van het persoonlijk onderhoud van vijfde verzoekende partij, p. 12) waardoor het stuk aan objectieve bewijswaarde ontbreekt. Het argument dat eerste verzoekende partij vermoedt dat er een opvolging aan de klacht werd gegeven door de politie is opnieuw post factum en contrasteert nog steeds met de

verklaring van vijfde verzoekende partij waaruit blijkt dat haar moeder na het indienen van de klacht niets meer vernomen heeft van de politie en daar evenmin naar gaan informeren is (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12). Eerste verzoekende partij licht bovendien nergens toe waarop haar vermoeden is gebaseerd en plaatst haar verklaring dan ook niet in een ander daglicht. (...)

De verwijzing naar algemene informatie en het hebben van een risicoprofiel, is ontoereikend om aan te tonen dat zij in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond, waarbij verzoekende partijen in gebreke blijven.

2.4. Gelet op wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn beoordeling dat er geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas. Het geheel aan documenten en verzoekers' verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad verzoekers' vluchtrelaas en hun vrees voor vervolging en risico op ernstige schade niet geloofwaardig. Verzoekers slagen er niet in de concrete problemen die zij zouden hebben aannemelijk te maken."

De commissaris-generaal oordeelt in casu dan ook op goede gronden dat om voormelde redenen evenmin kan worden aangenomen dat er in hoofde van verzoeker elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade.

2.3.7.2. Verzoeker meent een persoonlijke vrees te hebben, met name zijn kwetsbaarheid bij een terugkeer naar El Salvador door de crisis op veiligheidsvlak en op humanitair vlak. De Raad merkt op dat deze elementen samenhangen met de aangevoerde vrees voor de bendes die ongeloofwaardig werd bevonden. Verder wordt opgemerkt dat in het arrest inzake verzoekers moeder reeds werd opgemerkt:

"Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._veiligheidssituatie_20201012.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen."

2.3.7.3. Verzoeker stelt verder in het verzoekschrift dat de commissaris-generaal op geen enkel ogenblik een individueel, gericht en persoonlijk onderzoek heeft gevoerd naar de vrees in zijn hoofde. Verder beargumenteert verzoeker dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met zijn specifiek, kwetsbaar profiel alsook de gevaren die hij persoonlijk loopt in geval van terugkeer naar El Salvador. De Raad stelt in dit verband vast dat verzoeker voorbijgaat aan de diverse motieven van de bestreden beslissing waarin wel degelijk wordt ingegaan op de elementen die verzoeker doorheen zijn persoonlijk onderhoud heeft aangehaald ter verantwoording van zijn apart verzoek om internationale bescherming, doch waarvan wordt geoordeeld dat zij niet kunnen worden beschouwd als elementen die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen.

2.3.7.4. Voorts wijst verzoeker in het verzoekschrift op zijn jonge leeftijd en stelt dat hij het "geknipte profiel" heeft om geveiseerd, ontvoerd, en/of/of gerekruteerd te worden door bendes in El Salvador. Volgens verzoeker is dit geen hypothetische vrees en hij citeert in dit verband uit Human Rights Watch "El Salvador" van 2020 en Human Rights Watch "El Salvador" van 2021. Vervolgens betoogt verzoeker dat de bendes het voor het zeggen hebben in El Salvador en de overheid hier niets wil of kan tegen doen. Verzoeker stelt voorts op basis van de COI Focus "Salvador: Situation sécuritaire" van 4 juli 2022 dat jongeren de slechts behandelde categorie vormen van het land.

Uit de objectieve landeninformatie bijgebracht door beide partijen blijkt dat kinderen, in het bijzonder zij die afkomstig zijn uit gebieden waar bendes opereren, nood kunnen hebben aan internationale bescherming, doch dat dit afhankelijk is van hun individuele omstandigheden (COI Focus "El Salvador: Situation sécuritaire" van 4 juli 2022, p. 19; UNHCR "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum Seekers from El Salvador", p. 35-36). Er kan uit de neergelegde en beschikbare landeninformatie in dit kader niet worden afgeleid dat het louter terugkeren naar en aanwezig zijn in El Salvador zouden kunnen volstaan om in hoofde van verzoeker te besluiten tot het bestaan van

een gegronde vrees of een reëel risico om slachtoffer te worden van dergelijke praktijken. Het aanhalen van algemene informatie volstaat *in casu* dus niet; verzoekers vrees voor rekrutering moet *in concreto* aannemelijk worden gemaakt. Verzoeker dient op zijn persoon betrokken elementen of feiten aan te reiken die relevant kunnen zijn om een risico op rekrutering aannemelijk te maken.

De Raad kan na lezing van het rechtsplegingsdossier verder geen omstandigheden in hoofde van verzoeker vaststellen waaruit blijkt dat hij in het vizier zou komen van bendes voor rekrutering. Er blijkt bijvoorbeeld niet dat verzoeker en zijn moeder zich in een preciaire socio-economische situatie bevonden noch dat verzoeker of zijn moeder enige affiniteit zouden hebben met de bendes. Zo blijkt namelijk uit het persoonlijk onderhoud van verzoeker dat hij in El Salvador naar school ging (CGVS, p. 4). Verzoeker maakt, naast zijn vluchtrelaas dat ongeloofwaardig werd bevonden, geen gewag van andere elementen, omstandigheden of ervaringen waaruit kan blijken dat hij bij terugkeer door een bende zal worden vervolgd of gevisieerd. Verzoeker geeft bovendien aan dat hij nooit bendeleden heeft gezien en zelf niets heeft gemerkt van de onveiligheid in El Salvador (CGVS, p. 6). Zijn relaas bevat aldus geen geloofwaardige of overtuigende elementen waaruit kan blijken dat hij werd of zou kunnen worden benaderd door bendes in het kader van een rekrutering.

Verzoeker verwijst voorts naar het aan het verzoekschrift gevoegde rapport “*Nansen 2021/2 El Salvador Internationale bescherming overeenkomstig het Vluchtelingenverdrag*” (stuk 3) en beargumenteert dat bendes niet louter als criminele organisaties kunnen worden bestempeld. Verzoeker slaagt met zijn verwijzing naar het rapport van Nansen evenmin in het aantonen van elementen of feiten die een apart verzoek in zijn hoofde rechtvaardigen. Het vraagstuk of de bendes in El Salvador louter als criminele organisaties kunnen worden bestempeld dan wel als politieke actoren moeten worden beschouwd, stelt zich *in casu* niet daar verzoeker nalaat dit rapport concreet in verband te brengen met zijn asielmotieven. Verzoeker gaat eraan voorbij dat er geen geloof werd gehecht aan de voorgehouden vluchtaanleiding, met name de bedreigingen door bendeleden en de rekruteringspogingen. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan die voorgaande beoordeling in een ander daglicht kunnen stellen. Het verwijt dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met dit Nansen-rapport, daargelaten de vraag of de commissaris-generaal daartoe is gehouden, is gelet op wat voorafgaat dan ook niet dienstig.

2.3.7.5. De Raad stelt verder vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen het motief waar in de bestreden beslissing nog terecht wordt uiteengezet dat de neergelegde overlijdensakte van zijn vader de bovenstaande vaststellingen geenszins kunnen wijzigen. Het motief dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, dat bijdraagt aan het besluit dat verzoeker geen specifieke en individuele elementen aanbrengt die een apart verzoek om internationale bescherming rechtvaardigen, blijft aldus overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.7.6. In ondergeschikte orde vraagt verzoeker in het verzoekschrift om hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Verzoeker wijst in dit verband op de ontsprende situatie in El Salvador. Verzoeker citeert in dit verband uit The Guardian “*El Salvador a nation held hostage a photo essay*” van 2019 en Foreign Policy “*El Salvador gang violence MS13 nation held hostage photography*” van 30 november 2019. Verzoeker wijst in het verzoekschrift voorts op de ontsprende situatie van het recentelijk danig geëscaleerde veralgemeend geweld in El Salvador, waartoe hij citeert uit Reuters “*El Salvador’s Bukele military after spike in murders*” van 12 november 2021 en PI News “*El Salvador Police confirm 20 homicides in one day*” van 11 november 2021. Ten slotte wijst verzoeker op de noodtoestand die op 26 maart in het land werd uitgeroepen. Verzoeker citeert in dit verband uit HLN “*Meer dan zestig moorden in El Salvador op een dag tijd: noodtoestand afgekondigd*” van 27 maart 2022.

De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*”.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de commissaris-generaal en verzoeker beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. Het geweld waaraan de bendes zich schuldig maken wordt gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit. Naast dit crimineel geweld is er ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is.

In deze zin stelt UNHCR dan ook dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* en *“In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise.”* (UNHCR Guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus *“Salvador. Situation sécuritaire”* van 4 juli 2022. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel (zie COI Focus *“Salvador. Situation sécuritaire”* van 4 juli 2022, p. 15-23; COI Focus *“El Salvador: Veiligheidssituatie”* van 12 oktober 2020, p. 14-25; UNHCR Guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt verder voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden, wraakacties tussen rivaliserende bendes, confrontaties tussen bendes en de autoriteiten dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus van 4 juli 2022, p. 9-15). Nergens uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

Dat de situatie in El Salvador zo is dat iedereen het risico loopt om aan geweld te worden blootgesteld, betekent op zich niet dat het geweld dat alomtegenwoordig is in de Salvadoraanse samenleving daarom willekeurig is. Zoals gezegd, uit de beschikbare informatie blijkt dat het aanwezige geweld voortkomt uit crimineel geweld, uit wraakacties tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de autoriteiten. De bendes viseren andere bendes, terwijl de overheid tracht op te treden tegen de criminele groeperingen, met wisselend succes. De bendes en autoriteiten viseren eveneens burgers met een duidelijk profiel. Gelet op de aard en/of de vorm waarin het geweld plaatsvindt, blijft de vaststelling dat het geweld duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen viseert voor een welbepaalde reden of doel en dus eerder geïndividualiseerd en doelgericht van aard is, gehandhaafd. De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip ‘willekeurig geweld’ inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, namelijk dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26). Er zijn geen concrete aanwijzingen dat er in El Salvador sprake is van zulk willekeurig geweld.

De Raad kan enkel vaststellen dat, hoewel de schade omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador doelgericht en niet willekeurig is, noch van die aard om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voormeld artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan de verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in verzoekers geval geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Met het algemeen betoog dat El Salvador als één van de gevaarlijkste landen ter wereld wordt omschreven, het citeren uit en refereren aan landeninformatie toegevoegd aan het verzoekschrift en het betwisten van het besluit van de commissaris-generaal, toont verzoeker geenszins aan dat het niet langer opgaat te stellen dat het (criminele) geweld in El Salvador in wezen doelgericht en niet willekeurig van aard is en bovendien niet plaatsvindt in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De door verzoeker aangehaalde informatie laat niet toe anderszins te beslissen nu deze immers minstens ten dele dezelfde, doch op bepaalde punten niet de meest actuele informatie uitmaakt, als deze waarop de voormelde analyse is gesteund.

Uit het enkele gegeven dat er een piek was in het aantal moorden, zoals blijkt uit de twee nieuwsartikelen die verzoeker citeert, kan niet blijken dat het *in casu* om willekeurig geweld gaat. Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing. Waar verzoeker onder verwijzing naar een persbericht opmerkt dat op 26 maart 2022 in El Salvador de noodtoestand werd uitgeroepen nadat er 63 moorden op één dag plaatsvonden, toont hij niet aan dat de situatie in El Salvador dermate gewijzigd zou zijn dat tot een andere conclusie dan hierboven moet worden gekomen. De argumentatie in het verzoekschrift dat er, onder meer in het licht van deze recente feiten, een hernieuwd onderzoek naar de algemene veiligheidssituatie dient te gebeuren, kan dan ook niet worden gevolgd.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS door een gespecialiseerde *protection officer* werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.9. Waar verzoeker vordert om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal houdende niet-ontvankelijk verzoek te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes maart tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET